

Neviditelný

V každé příručce psychoterapie najdete poučku, že prvním krokem k řešení problému je, přiznat si, že nějaký problém existuje. Dobře tedy. Mám problém. Jsem neviditelný.

Zní to úžasně, že? Neviditelný... Těch možností! Řeknu vám to na rovinu. Nic úžasného na tom není. Být neviditelný, to je... To je... Ten pocit se těžko vysvětluje někomu, kdo je normální, koho ostatní vidí. Je to jako byste stáli za oboustranným zrcadlem z nějaké kriminálky a všichni ostatní přitom byli uvnitř místnosti. Vy je vidíte a slyšíte, oni vás ne. Můžete řvát do potrhání hlasivek, můžete skákat a vyvádět až do zlomení krčku stehenní kosti, ale nikdo vás neuvidí, neuslyší.

Začalo to jednoduše, žádné čáry. Po fakultě jsem nastoupil do velké projekční kanceláře. Hodně práce, hodně lidí, hodně peněz. Kancelář zařízená moderním způsobem – open space. Šedesát pracovních boxů na otevřeném patře. Aby člověk stíhal, rychle se naučil oddělovat prostor na vnitřek boxu a zbytek světa. Práce to je zajímavá a náročná. Technologická projekce v AutoCADu. Denně deset, dvanáct hodin v práci z toho hodina na oběd. Většina z nás ovšem nechce ztrácet čas obědem a žijeme většinou z obložených baget a podobných kulinářských kuriozit, které máme od zaměstnavatele zdarma. Je to rychlé a člověk nemusí odcházet od počítače. To si nestěžuji. To vůbec ne. Naopak. Když například odevzdávám po čtrnácti dnech kompletní dokumentaci formy na tlakové lití plastu a mám tam zapracováno pár svých nápadů, které urychlí a zlevní výrobu, je to příjemný pocit. Skoro tak příjemný, jako když mi na účet přijde odměna za ty nápady. A samozřejmě, práce samotná je také dobře honorována, což mi dává značnou svobodu v životě. Takže jsem vlastně šťastný člověk.

Jenže mám problém. Jsem neviditelný.

Začalo to tak po roce, roce a půl. Procházím vstupní halou podniku, kde dělám. Za recepcí sedí ostraha. Chlap jak z filmu se Stevenem Seagalem. Sleduje na monitoru zápas v něčem, co pro silně stažený zvuk nerozeznám. Na můj automatický pozdrav nereaguje. Proč taky? Kdyby mněl každé ráno odpovídat na pozdrav

každého, kdo kolem projde, namluvil by toho víc, než tiskový mluvka kdejakého ministerstva. Když bezkontaktně propluju touto společenskou událostí, zajedu do svého boxu v šestém patře. Jsem tu skoro jako doma. Jsou tu mé věci, moje práce, moje fotka z posledního potlachu na Brdech, můj hrnek s vločkou v glazuře... Nikdo jiný mi sem neleze. Taky proč by měl? Vyřídím poštu, převezmu úkoly, pošlu příspěvek do porady úseku, a ponořím se do práce. Za hodinu mi přijde reakce šéfa na můj příspěvek. Šéfa poznám podle nickname BigBoss (jak originální...) Už si ani nevybavuju, kdy jsem ho osobně viděl naposled. Možná, když mě přijímal? Pak dál práce až do oběda. Bageta s kafem a pak zase práce s kafem. Pak kafe a práce. ...a kafe. V šest mám dnešní práci hotovou. Uklízím po sobě binec na pracovní ploše počítače a v mailu. Jdu domů. S ostrahou se ani nerozloučím. Nevypadá, že by ho to rozlítostnilo. Jdu pryč z Baráku. Toulám se uličkami Staré Prahy a dívám se do výloh. Zastavil jsem se u jedné výlohy s figurínami, které navlékli do... asi to mají být šaty. Já se dívám z ulice do výlohy na figuríny a ony se dívají z výlohy na ulici, na mne. Tedy, ne na mne, ale tak nějak mimo nebo skrz mne. A tady mi to došlo: *Jak je to dlouho, co se ti někdo podíval do očí? Jak je to dlouho, co ses ty díval někomu do očí?*

Jak je to dlouho, co tě někdo viděl?

Lidé, které potkávám, ať už v práci, na ulici, v kině, v obchodě... se na mne dívají, jako ty figuríny. Jak se asi na ně dívám já? Zůstal jsem tenkrát schválně stát uprostřed chodníku a díval se lidem, co šli kolem, do očí. Nikdo mě neviděl. Nikdo netušil, že tam stojím. Utekl jsem domů a schoval se za bytelnými dveřmi firmy NEXT.

Od toho dne se snažím se svou anomálií nějak žít. Taky co jiného se s tím dá dělat? Život se moc nezměnil. Více méně žiju, jako v době blažené nevědomosti. Jen už TO vím. A také chápu některé věci, které mě dřív zarážely. Například proč je můj společenský život veskrze virtuální. Jsem sice neviditelný, ale na síti síť je vidět můj avatar. Lidé si s ním povídají a on si povídá s nimi. Tedy, já si s nimi povídám. Z naší dvojky jsem to já, kdo má na starosti myšlení, povídání a podobně. On má za úkol naší

vizualizaci. Z druhé strany monitoru ovšem tahle dualita vidět není. Já o ní ale vím a někdy mám sto chutí ho zavírovat. Mizeru. On ale dobře ví, že jsem na něm plně závislý. Že bez něj nejsem vidět. Že bez něj nejsem. Drží mě pod krkem a já ho nenávidím.

Jak rád bych si s někým promluvil osobně! Třeba taková Zuzka81. Má avatara ptáka, dravce. V ornitologii se nevyznám, tak nevím, co je to zač, ale dravec to je určitě. Její úvahy ale vůbec nejsou dravčí. Spíš takové do žluta nebo do zelena. Někdy i do modra. Když ji pozvu někam mimo síť, a ona opravdu přijde, budeme sedět proti sobě... Já budu něco blábolit, ona se bude chvíli nudit a pak našťavaně odejde. Ona přišla, čekala, a já nikde.

Jsem totiž neviditelný.

Tak tedy žiju život neviditelného. Cestou z práce se stavím v Máji na nákup v potravinách. Zaplatím kartou u automatické kasy. Občas se stavím v kině, v nějakém tom dnešním multiplexu. Lístek koupím u automatické pokladny a pak si jdu sednout do poloprázdného sálu. Večer se vracím domů a hned se přiháknu k síti. Začínám existovat. Kolem půlnoci se vypnu ze života. Ráno do práce a zase kolem dokola. Den co den. Měsíc co měsíc. Rok co ...

Občas, na ulici, mám pocit, že jsem zachytil něčí letný pohled, jakoby mě někdo viděl. Je to ale jenom oční klam. Zklamání je vždycky větší než naděje a tak už to ani nezkouším.

O minulém víkendu jsem byl na Brdech. Večer se kolem ohně sešla parta trampů a vypadalo to na bezva táborák. Všichni ale bez pozdravu usedli k ohni, vytasili z pohotovostní polohy mobily a začali hrát simulátor Age of tramping. Takže zase sám a neviditelný. Svět se změnil ve vlastní karikaturu. Hned ráno jsem sbalil bivač a loučím se. Bez reakce. Po pár krocích mi v žebradle cinkla esemeska. „Ahoj.“

* * * * *

Následující pátek se ale stalo něco zvláštního. Šel jsem po Příkopech podívat se na předvánoční trhy. Dělán to tak každý rok, i

když jsem už dlouho nic nekoupil. Chodím tam spíš pro tu atmosféru. Chodím tam i přesto, že to každý rok končí stejně. Stejně špatně. Mnohem silněji si v té spoustě lidí uvědomím, že nejsem vidět a uteču domů. Letos to bylo jiné. Šel jsem po Příkopech a tam jsem ji uviděl. Stála uprostřed ulice v olivové parce s kožešinou na límci a domovenkou na rukávu a dívala se přímo na mne. Dívala se mi přímo do očí a v tom pohledu byla úpěnlivá prosba. Samozřejmě, že to byl opět klam a já uhnul pohledem a prošel jsem kolem ní, ale večer, doma, mi to nedalo a musel jsem si celou scénu znovu a znovu přehrávat. Ten její pohled. Ta prosba... Celou noc jsem nemohl usnout. Co to jen mělo znamenat? K ránu se mi do myšlenek opatrně vkradl takový pocit... Co když mě opravdu viděla? Co když mi dokonce chtěla něco říct. Po těch letech...

Celý víkend po tom pátku jsem prochodil po Václaváku, po Příkopech a po všech uličkách kolem. Hledal jsem ji. Samozřejmě jsem věděl, že mám mizivou naději, ale já musel. Věděl jsem, že tohle je přesně ta naděje, o které se říká, že umírá jako poslední. Pak už není nic.

V pondělí jsem musel do práce, ale oběd vzal čert a celou hodinu zase jenom hledání dívky, která mi dala naději. Tu poslední. A po práci zase, až do večera. Tuhle část Starého i Nového města už znám skoro nazpaměť. Pak totéž každý den, bez výsledku.

Až dnes!

Uviděl jsem ji skoro na stejném místě jako před týdnem. Stála tam a dívala se po lidech před sebou. Zastavil jsem se několik kroků před ní a podíval se jí do očí. Její oči se na chvíli rozšířily překvapením. Pak je ale sklopila a chtěla mě obejít. Tu reakci jsem poznal. Poznal jsem ji velice dobře.

Když procházela kolem, položil jsem jí ruku na rameno. „Počkej. Musím s tebou mluvit. Neodcházej. Já s tebou opravu musím nutně mluvit.“

Zastavila se a pomalu se ke mně otočila. „Ty... Ty mě vidíš?“ Vydechla nevěřícně. „Ty mě opravdu vidíš?“ Na řasách se jí chvěly krystalky, ve kterých se odráželo světlo plynových lamp. Asi vložky.

„Ano, vidím tě. A předpokládám, že i ty vidíš mě.“ Otázka to byla zbytečná, ale já se prostě zeptat musel.

Oči se jí rozšířily ještě víc a já už těžko držel balanc nad tou hloubkou. „Takže... i ty jsi neviditelný?“

„Teď už ne tak docela.“ Mněl jsem chuť křičet a skákat kolem. „Co kdybychom si někam sedli?“ Stále ještě opatrně. Co kdyby...?

Trochu přikývla, ale bylo na ní vidět, že stejně jako já, dlouho nemněla důvod si někam zajít. Také měla strach, jak dopadneme na místě, kde neviditelnost přece jen trochu překáží.

Zašli jsme do hospůdky v podloubí nedaleko Staroměstského náměstí. Tou dobou tam nebylo moc lidí a tak jsme měli šanci, že nebudou problémy. Sedli jsme si ke stolu v rohu u výlohy, o který ostatní hosté nejevili zájem. Vytáhl jsem z báglíku litrovku coly a ona dvě Deli tyčinky. Už dlouho jsem s nikým neseděl u stolu a nejedl. Už dlouho jsem si s nikým nepovídal. Už dlouho jsem s nikým nedělal vůbec nic.

Seděli jsme tam a povídali a povídali a... Museli jsme ze sebe dostat spoustu věcí, které bychom za normálních okolností nikomu nevykládali. Oba jsme ale věděli, že je to tak správně. Že je to jen mezi námi. Tohle vědomí z nás dělalo skoro tajnou společnost a oddělovalo nás od ostatních víc než naše neviditelnost.

A tak jsme tam seděli a povídali a bylo nám, po dlouhé době, upřímně jedno, že nás ostatní nevidí.

I když...

Někdo zaklepal z venku na výlohu, u které jsme seděli. Zmateně koukáme ven. V podloubí za výlohou stála patra trampů s bágly na zádech. Dívali se přímo na nás dva, mávali a zvali nás s sebou někam ven.

Svět je zase v pořádku!

Próza nad 23 let

2. místo – Václav Papež – Padre

